Pregaria.cat

Entrada

Falten dues hores per a anar al cine.

El pare li havia promès, a l'hora de dinar, que aquella tarda, a les 6, anirien al cine a veure una pel·lícula de dibuixos animats. Ell i ella, la seva filla de 8 anys, Maria, la mitjana entre dos germans.

Quan a les quatre va venir l'àvia, la Maria va anar corrent a abraçar-la mentre li deia: falten dues hores per anar al cine! Saps, el pare m'ha convidat, hi anirem els dos.

Mes tard a les cinc, quan ja s'havia posat el vestit de les festes, mirant el seu rellotge, deia: mare, falta una hora per anar al cine. Tota la il·lusió del món saltava pels seus ulls, i les dues cuetes dels seus cabells es movien d'una banda a l'altra com exigint que el temps anés més ràpid. Era el cine, els dibuixos animats....però, sobre tot anar ella amb el pare, amb el seu pare; que li donaria la mà i caminaria al seu costat, farien cua per treure les entrades i potser a la sortida la convidaria a prendre un gelat.

I com és que mai pensem: *falten dues hores per l'Eucaristia!*

Amic, amiga, lectors: no canviïs la cara! És evident que les nostres celebracions no són dibuixos animats. Però, és que no anem a trobar ningú? No ens convida ningú? No ens dona res d'important?. No respon a una fonda necessitat?. O és que amb el pas dels anys ja hem perdut la capacitat de il·lusionar-nos? Com és que sempre dius que són avorrides si el que vas a trobar és Jesús? No creus que val la pena pensar-ho a poc a poc?

Del salm 62.

.- Tot jo tinc set de Tu,

per Tu es desviu el meu cor,

com terra eixuta sense una gota d'aigua.

.- Quan des de el llit et recordo,

passo les nits pensant en Tu,

perquè Tu m'has ajudat

i soc feliç sota les teves ales.

.- La meva ànima s'ha enamorat de Tu

i em sosté la teva mà.